

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
Director: Rafael Nadal.
Directors adjunts: Juancho Dumall i Sebastián Serrano.
Subdirectors: Iosu de la Torre, Bernat Gasulla, José Antonio Sorolla i Joan Manuel Perdigó.
Director d'art: Ferran Grau. **Delegat a Madrid:** Manuel Vilasero.

ÀREES. **Tancament:** Alfons Ribera. **Opinió:** Enric Sala i Albert Garrido. **Internacional:** Marta López. **Política:** Carles Cols. **Economia:** Joaquín Romero. **Societat:** Luis Mauri.
Catalunya: Miguel Ángel Maestro. **Gran Barcelona:** Javier Belmonte. **Esports:** David Torras. **icult:** Teresa Cendrós. **Edició gràfica:** Xavier Jubierre i Ferran Sendra.
Diagramació: Ricard Sans. **Infografia:** Ricard Gràcia. **Documentació:** Miren Casado. **Edició en català:** Ricard Fité. **Edició digital:** Pep Puig.
Secretari general de redacció: Xavier Martínez Chico. **Directora de Comunicació:** Montserrat Baldomà.

Editorials

L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
 Els articles exposen postures personals.

Nou desafiament de Corea del Nord

Assaig nuclear subterrani realitzat ahir per Corea del Nord ha alarmat la comunitat internacional i ha situat els Estats Units davant de l'obligació ineludible de contenir els deliris de grandesa del dictador Kim Jong-il per tranquil·litzar els seus aliats més pròxims a la detonació, Corea del Sud i el Japó, i dissuadir altres països, especialment l'Iran, de seguir per una via semblant. Aquesta és la segona ocasió en què el règim estalinista de Pyongyang desafia l'ordre internacional mitjançant el recurs al poder de l'àtom i, igual que el 2006, ho fa sota la calculada comprensió de la Xina i la retòrica de la prudència de Rússia, que faran tots els esforços possibles per moderar l'enuig del Con-

sell de Seguretat de l'ONU. Això, a la pràctica, reforçarà la convicció nord-coreana segons la qual la continuïtat del seu règim depèn en bona mesura de les megatonnes emmagatzemades.

Aclaparat per les conseqüències dels freqüents períodes de fam, una economia en ruïnes i una ideologia que és sinònim d'endarriment i repressió, el grup dirigent que encapçala Kim Jong-il entén que la fase d'assentament del Govern de Barack Obama prefigura el marc adequat per negociar des d'una oposició avantatjosa. Recordant potser que al fer els primers passos, l'Administració del president John F. Kennedy, moguda per la innovació en el si de la guerra freda, va encadenar diversos sobresalts abans de fer-se respectar pels seus ad-

versaris del bloc socialista, els dirigents nord-coreans han activat la bomba. Però a diferència dels primers anys 60, el perill atòmic ha deixat de ser un risc assumible i ha passat a ser una amenaça menyspreable. Tots els teòrics de la dissuasió nuclear i l'equilibri del terror han deixat de tenir a la seva disposició tribunes on poder desplegar les seves idees, i, en canvi, les han ocupat els promotors de limitar, primer, i reduir, després, els arsenals nuclears.

Ni tan sols entra en els càlculs d'uns dirigents ocupats sobretot a perpetuar-se en el poder, reproduir la lògica perversa del xantatge nuclear del passat. Cosa que no significa que no pensin que la bomba és la millor arma per prolongar la dictadura a través de l'amenaça als seus veïns, la voluntat cada vegada més gran de la Xina d'arbitrar en els assumptes de l'Àsia i la remota possibilitat de disposar un dia no gaire llunyà d'armes estratègiques capaces d'arribar fins a Alaska. Aquest és almenys el rerefons del seu desafiament.

Realisme hotelier

En el transcurs de l'últim any (des del maig del 2008), el preu mitjà d'una nit d'hotel a Barcelona ha caigut un 31%, és a dir, des de 131 euros fins a 90, segons una enquesta fiable coneguda ahir. L'abaratiment és una conseqüència directa del descens de les pernoctacions, una de les manifestacions més visibles de la crisi en un sector, el turístic, situat en primera línia de foc de la recessió.

Amb aquest important ajust a la baixa dels preus, que el gremi matisa amb xifres no tan contundents, els hotelers demostren ser realistes i tenir capacitat d'adaptació als vaivens del mercat en una situació particularment difícil. Si el cost de la vivenda ha descendit d'una forma acusada, i si els fabricants d'automòbils estan oferint importants descomptes, per parlar de dos sectors destacats de l'economia espanyola,

no hi havia cap motiu per mantenir els preus dels serveis hotelers en els mateixos nivells que abans o bé en similars.

El descens de preus, a més a més, ajudarà a millorar la impressió que, des que es va convertir en una destinació turística de primer ordre arran de l'èxit dels Jocs Olímpics del 1992, Barcelona té uns hotels excessivament cars. El sector sempre ha negat que es pogués estendre al conjunt d'establiments l'acusació d'abusos en els preus, encara que, certament, n'hi va haver. Segons l'enquesta, els hotels de Barcelona es troben avui entre els 10 més barats dins del grup de les 27 ciutats més importants del món. És una bona dada, malgrat que encara sorprèn veure que, de mitjana, és més barata una nit d'hotel a Berlín o Tòquio que a Barcelona. Els professionals del sector no haurien de menysprear aquest fet.

Noms propis

John Hutton
 Ministre de Defensa britànic

El robatori, en una base militar, de centenars de documents secrets amb dades íntimes del personal de la RAF constitueix una vergonya per a l'Exèrcit britànic i el seu màxim responsable polític.

Miguel Ángel Moratinos
 Ministre d'Afers Estrangers

La presència del ministre en els actes del Dia de l'Àfrica, celebrat a Madrid per les legacions dels països del continent, és un bon detall de la diplomàcia espanyola cap a una zona que pateix.

Jorge Vega-Penichet
 President de Trasmediterrànea

L'ampliació en un 66% de les instal·lacions de la companyia a les dàrsenes de Sant Bertran i el Morrot ha estat un projecte que exemplifica l'aposta estratègica de la naviliera pel port de Barcelona.

Carlos Sastre
 Ciclista

El vencedor de l'últim Tour de França va donar ahir un autèntic cop de mà al Giro a l'imposar-se en l'etapa reina de la carrera, i així ha passat a tenir el liderat a poc més de dos minuts.

Carles Álvarez
 Editor

La publicació de *Papeles inesperados*, una compilació de textos inèdits de Julio Cortázar, suposa un motiu de satisfacció per a aquest estudiós i, sobretot, per als seguidors del desaparegut escriptor argentinofrancès.

Els pares molesten

L'anomenada reforma de la llei de salut sexual, també coneguda com a llei de l'avortament, ha tret a la llum alguns aspectes de la controvertida majoria d'edat. S'enfronten dues concepcions cada vegada més allunyades. Una d'elles és la que considera que les responsabilitats dels joves són cada vegada més grans i arriben cada vegada més aviat. La contrària es plasmaria en una actitud sobreprotectora pròpia d'una adolescència massa llarga.

En el fons de la qüestió hi ha la presència dels pares, que en el cas de l'avortament als 16 anys pot desaparèixer. Aquest és el segon principi que pot caure amb l'aprovació d'aquesta llei. Se'ns proposa que, per a un avortament als 16 anys, els pares no cal que n'estiguin ni tan sols informats. La consellera **Marina Geli** insisteix en la pintoresca proposta que les noies en trànsit d'avortament puguin anar acompanyades d'una persona adulta, que, segons sembla, no estarà mai tan mal vista com els pares.

En tot aquest embolic, ja no es tracta de rebaixar la majoria d'edat dels joves a tots els efectes. També hi apareix un nou element: l'extinció de la responsabilitat parental. Aquesta reforma proposa que se sigui pare fins als 16 anys. A partir d'aquí, les relacions paternofiliales es veuran determinades per la voluntarietat i esperem que per la cordialitat. I és que aquesta reforma, que amb tant d'enrenou ens proposa el Govern, pot comportar no pocs contradiccions. Fins ara, la res-

ponsabilitat subsidiària dels pares era evident. El seu fill de 16 anys, en una exhibició de barcelonisme mal entès, es dedica a carregar-se els vidres dels aparadors. L'heroic gamberro és detingut pels Mossos. ¿Qui es pensen vostès que en pagarà els desperfectes? Aquest mateix menor és multat per la possessió o pel consum d'una pedreta de haixix i ja veuen els pares rasant-se la butxaca. Els tutors de l'institut truquen els pares per informar-los del baix rendiment escolar del noi. ¿S'imaginen aquests pares dient que ells ja no tenen res a veure amb el fill perquè ell considera que pot fer el que li plagui sense informar-los-en?

En aquesta absència forçada de la figura paterna només davant el dret de l'avortament als 16 anys s'obren molts buits i no pocs dubtes. Si vostè, pare o mare, va a un hospital públic davant la sospita d'una apendicitis de la seva filla, serà informat de les conseqüències possibles d'aquella intervenció i li demanaran l'autorització. L'hi demanaran a la seva filla i també a vostè. L'apendicitis re-

TOÑO VEGA

coneix als pares una tutela i un dret a la informació que l'avortament els nega.

Però anem un pas més enllà. El fet de ser pares no implica ser bones persones. Imaginem-nos que la seva filla s'acull a aquesta llei i se sotmet a l'avortament acompanyada, això sí, per la professora de gimnàstica o per la portera de l'immoble, però en cap cas informant-ne els pares. Qualsevol intervenció quirúrgica, fins i tot les menys complicades, pot desembocar en una complicació. Imaginem que, arran d'aquest avortament, la complicació sorgeix i els pares descobreixen el pastís. ¿Qui limitarà llavors la legítima demanda de responsabilitats a una suposada mala praxi mèdica? I, davant el temor que això passi, ¿han pensat els impulsors d'aquesta reforma que es poden trobar amb una total objecció dels metges a practicar avortaments en aquestes condicions? Ja no seria una objecció de consciència, sinó una simple mesura d'autodefensa. Que s'ho pensin: una llei així és incompatible amb la frivolitat.